

But leaning is required

והא בעי סמיכה –

OVERVIEW

The משנה ruled that if one sends his קרבן חטאת from overseas, we may offer it assuming that the sender is still alive.¹ The גמרא asks, how can we offer it without the owner, for there is a requirement that the owner of a קרבן must preform סמיכה on the קרבן.² Our תוספות discusses when we require (לכתחילה) סמיכה and when not.

תוספות comments:

אף על גב דסמיכה לא מעכבא³ מכל מקום אין לעשות בלא סמיכה לכתחילה⁴ -
Even though that סמיכה does not prevent the קרבן from being valid, nevertheless it is not proper to being the קרבן לכתחילה without סמיכה –

סמיכה לכתחילה where it is apparent that we require סמיכה לכתחילה תוספות offers other examples where it is apparent that we require סמיכה לכתחילה:

וכן פריך בפרק התערובות (זבחים דף עז, ב) אהא דתנן התם קדשים בקדשים יקרב לשם מי שהוא -
And similarly in פרק התערובות the גמרא asks on this which the משנה there⁵ teaches, 'קרבתם קרבנות' which were mixed with other קרבנות of the same type, they should be offered for the sake' of the unknown owners; the גמרא there asks -
והא בעינא סמיכה ומשני בקרבן נשים -

'But we require סמיכה' (how can we offer this קרבן without סמיכה), and the גמרא answers (as it does here) that this rule is 'by women's קרבן', which does not require סמיכה; indicating that where סמיכה is required we do not offer it without סמיכה -

וכן בפסחים פרק האשה (דף פט, א) גבי חמשה שנתערבו עורות פסחיהם -
And similarly in פרק האשה in מסכת פסחים regarding the case of five people whose hides of their קרבנות פסח were mixed up (after their קרבנות were brought) -

ונמצא יבלת⁶ באחד מהן⁷ דפטורין מלעשות פסח שני -
And a יבלת was found on one of the hides, the rule is that they are all exempt from bringing a פסח שני; we exempt them -

אף על פי שיכולים להביא ולהתנות במותר הפסח -

---

¹ If the owner (sender) of the חטאת dies, the קרבן may not be offered; in fact it is left to die. This is called a חטאת (חטאות המתות) and is one of the חטאות בעליה.

² See רש"י ד"ה והא. When performing סמיכה, one must lean on the animal's head with all his strength. The גמרא answered that our משנה is by קרבן נשים where there is no סמיכה; however a man cannot send his קרבן.

³ (See יומא ה, א.) What therefore is the גמרא's question?!

⁴ From the משנה it is apparent that we offer this חטאת לכתחילה, even though there is no סמיכה בבעלים.

⁵ עא, ב.

⁶ A יבלת is a type of wart which renders the animal a בעל מום and ineligible as a קרבן.

⁷ One of these five people did not bring a קרבן פסח (since his קרבן had a מום), and should be required to bring a קרבן פסח, but since we do not know whose קרבן had the מום, none are required to bring a קרבן פסח.

Even though they can bring a **הפסח**,⁸ and stipulate⁹ -

אפילו הכי פטורין משום דפסח לא בעי סמיכה ומותר פסח בעי סמיכה¹⁰ -

Nevertheless they are פטור from bringing a **הפסח**, because a **פסח** does not require סמיכה and a **הפסח** when it is brought as a שלמים requires סמיכה -

ולא אמרינן יעשו בלא סמיכה דלכתחלה אין לעשות בלא סמיכה כדפרישית -

And we do not say let them bring these **הפסח** without סמיכה (since סמיכה is not מעכב), for לכתחלה we do not bring a קרבן without סמיכה as I explained.

In summation; תוספות derives from various sources¹¹ that one is not permitted to bring a קרבן without סמיכה, even if otherwise there will be adverse repercussion.¹²

תוספות asks:

וקשה דבפרק תמיד נשחט (שם דף סב,א) אמרינן דכל הזבחים ערל וטמא משלחין קרבנותיהם¹³ -

And there is a difficulty; for in פרק תמיד נשחט, the גמרא states that regarding all קרבנות an ערל and a טמא can send their קרבנות to be offered on the מזבח -

ולא קפיד אסמיכה¹⁴ -

And we are not concerned about the lack of סמיכה -

תוספות responds to an anticipated resolution

ולכא למימר דסמיך אבראי¹⁵ -

And we cannot say that the ערל וטמא will be סומך outside the עזרה -

דבפרק כל הפסולין (זבחים דף לג,א) מסקינן דתכף לסמיכה שחיטה דאורייתא¹⁶ -

For in כל הפסולין, we conclude that מה"ת the סמיכה must be immediately before the שחיטה -

תוספות rejects another alternate resolution:

⁸ A **הפסח** (a leftover פסח) is when one set aside a קרבן פסח, and for whatever reason did not use it, or he had leftover money from buying a קרבן פסח, this **הפסח** (or leftover money) becomes a שלמים, but it is eaten only ליום (not **הפסח** like a regular שלמים [see ד"ה וניתי במותר רש"י]).

⁹ These five people should find five **הפסח** and offer them on פסח שני with a stipulation; if my פסח had the שלמים, this **הפסח** should be a שלמים, however if my קרבן did not have a מום, this **הפסח** should be a שלמים.

¹⁰ Therefore each one will not know whether to make סמיכה or not, and we cannot tell them to make סמיכה regardless, because since the קרבן פסח does not require סמיכה, it is prohibited to make סמיכה on it for it is משתמש בקדשים.

¹¹ 1. Our גמרא regarding sending a חטאת. 2. קדשים שנתערבו בקדשים. 3. חטאת שנתערבו עורות פסחיהם.

¹² In # 2 (see footnote # 11), the קדשים will be set out to graze (and will not be brought as a קרבן; in # 3 the person (whose animal had a מום) will not bring a קרבן פסח (not בראשון and not בשני).

¹³ They may send it even though they cannot enter the עזרה. The exception is קרבן פסח, which they cannot send.

¹⁴ The קרבן is slaughtered in the עזרה, where the ערל וטמא cannot enter, so they cannot make סמיכה in the עזרה.

¹⁵ If we should assume this, there is no question, for there will be סמיכה מחוץ לעזרה.

¹⁶ If the סמיכה is מחוץ לעזרה, the שחיטה will not be immediately after the סמיכה, for the קרבן will need to be brought into the עזרה, which takes some time.

ואפילו למאן דאמר ביאה במקצת לא שמיה ביאה¹⁷ ליכא למימר אפשר דמעיל ידיה וסמך -
And even according to the one who maintains that a partial entrance is not considered entering, nevertheless we cannot say (according to this מ"ד) that it is possible that he will bring in his hands into the עזרה and perform סמיכה -

rejection of this resolution:

דהא בפרק כל הפסולין (גם זה שם) אמרינן כל הסומך ראשו ורובו הוא מכניס¹⁸ דכל כחו בעינן -
For states in כל הפסולין רב יוסף, 'whoever is סומך must have his head and a majority of his body inside the עזרה, for by סמיכה we require that he leans on the animal with all his might' -

rejection of other possible resolutions:

וליכא לאוקמי בעוף דעוף לאו זבח¹⁹ הוא -
And we cannot establish the previously mentioned rule of הזבחים ערל וטמא, משלחין קרבנותיהם, by a bird, which does not require סמיכה, because a bird is not a זבח -

ובבכור ומעשר נמי ליכא לאוקמי דהא כל הזבחים קאמר ולא בקרבן נשים משום ערל -
And we also cannot establish that ruling by בכור ומעשר (which do not require סמיכה), since the ruling stated 'all the זבחים (not only בכור ומעשר), and we cannot establish it by women's קרבנות since it mentions ערל, which refers to a male.

In summation; there is a contradiction; previously תוספות proves from three places²⁰ that a קרבן cannot be brought לכתחלה without סמיכה, regardless of the consequences;²¹ however by ערל וטמא they can send their קרבנות לכתחלה without performing סמיכה.

answers, distinguishing between ערל וטמא and the previous three cases:

ויש לומר דהכא כיון שיכול לקיים מצות סמיכה שיביאנו הוא עצמו²² -
And one can say; that here (in our משנה of sending a חטאת), since he can fulfill the מצוה of סמיכה, by bringing it himself, therefore -

אין לו לעשות בלא סמיכה -

¹⁷ This מ"ד maintains that the prohibition for a טמא to enter the עזרה is only if his whole body (or רובו) enters, but if he merely sticks in a finger or a hand (a ביאה במקצת), a partial entry, there is no prohibition. Seemingly according to this מ"ד, we can say that the טמא וערל will only extend their hands into the עזרה (which is permitted) and do סמיכה.

¹⁸ Therefore he cannot do it with a ביאה במקצת (see footnote # 17).

¹⁹ זבח (or זבחים) refers to animals which are נשחט with a knife to the throat, while the קרבנות are offered through מליקה; a fingernail piercing the neck.

²⁰ See footnote # 11.

²¹ See footnote # 12.

²² Therefore the גמרא answered, only women, who are not obligated in סמיכה, may send their חטאת.

He should not do it without סמיכה, by sending it. This explains case # 1 –

תוספות continues with case # 2:

וכן בפרק התערובות²³ (שם דף עד, ב) יש לו תקנה ברעייה²⁴ -

And similarly in פרק התערובות, there is a resolution by grazing -

דהכי נמי מפליג התם²⁵ גבי אשם משום דאית ליה תקנה ברעייה -

For indeed the גמרא **there distinguishes regarding an אשם** which was mixed up with a שלמים that it should not be offered since there is recourse through רעייה –

תוספות continues with case # 3:

ובפרק האשה²⁶ נמי כיון שהוא ספק דשמא פטור הוא לא עשו חכמים תקנה -

And also in פרק האשה, since there is a doubt, for perhaps he is פטור from bringing a מותר שני, therefore **the חכמים did not make an enactment** to bring a מותר - הפסח

דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מצות סמיכה -

Since this enactment is impossible unless we will transgress the מצוה of סמיכה –

After explaining why we do not allow a קרבן without סמיכה in the three aforementioned cases, תוספות contrasts the cases of ערל וטמא where we do not require סמיכה.

אבל ערל וטמא מיירי כגון שאין לו תקנה להמתין -

However by ערל וטמא when we allow them to bring their קרבנות without סמיכה, **that is in a case where for instance there is no recourse by waiting -**

כגון שמתו אחיו מחמת מילה²⁷ דאי אפשר לימול בשום ענין -

For instance in the case of the ערל, where his brothers died on account of מילה, so it is impossible for him to be מל in any way, he will never be able to bring a קרבן if we require סמיכה -

וטמא כגון זב ומצורע שאין רפואתו תלויה בעצמו -

²³ See text by footnote # 5. This is the case of קרבנות which were mixed up, they cannot be offered, because the owners cannot make סמיכה.

²⁴ These קרבנות will be set out to pasture until they receive a מום and they will be redeemed, and new קרבנות will be purchased and offered from the sale money. There is therefore some recourse for these קרבנות.

²⁵ ע"א. The גמרא there states that if an אשם was mixed up with a שלמים, we do not offer it up שהוא מי שהוא (see text by footnote # 5), but rather they are left to pasture until they receive a מום and new קרבנות are brought. The גמרא reconciles this ruling with another seemingly opposite ruling by saying the reason we are not מקריב it שהוא מי שהוא is because we have recourse to have it graze. This proves that the recourse of ירעה is sufficient that we do not offer קרבנות since there is this recourse. Similarly here we do not offer קרבנות without סמיכה since there is the recourse of ירעה.

²⁶ See footnote # 7 – 10.

²⁷ When two brothers die on account of receiving a מילה ברית מילה (they are hemophiliacs), it is forbidden to be מל the next brothers, because it is a סכנת נפשות.

And regarding the **טמא** we are discussing for instance a **זב** or a **מצורע** whose healing (ceasing to be a **מצורע**), is not dependent on him; he may never become טהור -

אי נמי כגון שהיה עובר בבל תאחר אם היה ממתין²⁸ -

Or you may also say; where for instance he would transgress the prohibition of **בל תאחר** if he would wait until he becomes טהור. Therefore in these cases of **ערל** and **טמא** where there is no other way he can bring this קרבן, we allow him to send it even though there will be no סמיכה.²⁹

וכן ההיא דתנן בשקלים (פרק ז' משנה ד') ומייתי לה בפרק ב' דקדושין (דף נה, א) -

And similarly that מסכת פרק of שקלים which is cited in the second פרק of קידושין -

בהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר זכרים עולות³⁰ נקבות זבחי שלמים -

‘Cattle which was found between ירושלים and מגדל עדר; males are brought as sacrifices’, for we assume that these animals are קרבנות. In any event these קרבנות are bought without סמיכה, since we do not know who the owners are -

התם נמי אין תקנה אחרת לאותם קרבנות אלא שיקריב בלא סמיכה -

There too there is no other recourse for those קרבנות except that we should offer them without סמיכה (just like **ערל** and **טמא**) -

וכן יורש שמביא קרבן אביו אף על פי שאינו סומך -

And similarly an heir; brings his father's קרבן, even though he is not סומך, since there is no other תקנה for that קרבן.

In summation; תוספות distinguishes between the cases of **ערל** and **טמא**, lost קרבנות and a יורש, who bring their קרבנות without סמיכה, since there is no other recourse for these קרבנות (or he will be פסחים שנתערבו וכו' and משנה, קדשים שנתערבו וכו') and the cases of our **ערל** and **טמא**, where since there is some recourse of either bringing it oneself, רעייה, or a ספק חיוב, there is no הקרבה without סמיכה.

תוספות asks:

ואם תאמר והא דתנן בפרק דם שחיטה³¹ (כריתות כג, א) ושניהם מביאים חטאת אחת -

²⁸ Once one makes a נדר to bring a קרבן he is obligated to bring it as soon as possible if he tarries with this קרבן (more than three רגלים according to one opinion) he transgresses the לא תאחר לשלמו of לאו (see כג, כב).

²⁹ See ‘Thinking it over’ # 1.

³⁰ A קרבן עולה can only be brought from a זכר, while a שלמים can be brought from a זכר or a נקבה.

³¹ The case there is where there were two pieces; one was חלב and the other was כשר; one person ate one piece and a second person ate the other piece. ש"ס rules they can both bring one חטאת (since one of them surely ate the חלב) and they stipulate that the קרבן should be for the one who ate the חלב.

And if you will say, but this which the משנה taught in שחיטה 'and, פרק דם שחיטה, rules that they both bring one חטאת' -

ובפרק שני נזירים³² (נזיר דף נז, א) שמביאים קרבן אחד בתנאי -

And in קרבן with a stipulation where the משנה states that they bring one קרבן שני נזירים -

אלמא מייתי קרבן בלא סמיכה כדי לפטור עצמו מאי שנא מההיא דפרק האשה³³ -

It is evident from these two משניות that one brings a קרבן without סמיכה, in order to exempt himself from a קרבן חיוב ספק; why are these cases different from that cases in פרק האשה regarding the five whose hides were mixed up, where we do not allow them to bring a מותר הפסח by a ספק since they cannot do סמיכה?!

answers: תוספות

ויש לומר דודאי תקנו חכמים שמביאים קרבן אחד מספק בלא סמיכה כדי לפטור עצמו³⁴ -

And one can say that the חכמים certainly instituted that we offer one doubtful קרבן without סמיכה in order to exempt him from a קרבן obligation -

אבל להביא קרבן ודאי כגון מותר הפסח³⁵ -

However to bring a קרבן ודאי (a 'certified' קרבן) like the מותר הפסח -

לא התירו חכמים להביאו בלא סמיכה כדי לפטור את עצמו³⁶ -

The חכמים did not permit to bring it without סמיכה in order to exempt himself from his חיוב for a פסח קרבן.

asks: תוספות

ואם תאמר בפרק כל המנחות באות מצה (מנחות דף סב, ב) אמרינן -

And if you will say; in מצה, פרק כל המנחות באות מצה, the ברייתא states -

השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי סמיכה -

³² The case there is where someone told two נזירים that I know with certainty that one of you became טמא and is required to bring a קרבן טומאה (and is required afterward to cancel his נזירות and start over again and bring a קרבן טהרה). They can both complete their נזירות and bring two קרבנות (one קרבן טומאה and one קרבן טהרה), and each one stipulates if I am the טמא, the קרבן טומאה is mine and the קרבן טהרה is yours. They need to redo their מספק נזירות and bring another קרבן טהרה and make a stipulation that this קרבן טהרה should be for whoever was טמא. This last קרבן is offered without סמיכה.

³³ See footnotes # 7 – 10.

³⁴ The חטאת (see footnote # 31) that he is bringing is a ספק for he may have not eaten the חלב, so therefore we are not that concerned that the owner (the real sinner) does not do סמיכה, since we are not sure which one of them requires סמיכה.

³⁵ The מותר הפסח which each one of them is offering is a קרבן ודאי (not a ספק).

³⁶ In the case of a ספק (in נזיר and כריתות) we are not certain to whom this קרבן belongs, therefore in order that they exempt themselves from a קרבן we allow it without סמיכה. However by the קרבן פסח each one of them is bringing a viable קרבן ודאי, as his קרבן, therefore we cannot allow them to bring it without סמיכה.

‘One who sends his קרבנות from overseas, the כהן waves it on his behalf’, but how can he do this, for we require סמיכה?!

דמדקתני³⁷ מניף³⁸ משמע דאיירי בשלמים -

For since the ברייתא states מניף it indicates that we are discussing a שלמים -

ובקרבת נשים ליכא לאוקמי דהא תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה -

And we cannot establish this ruling by a קרבן נשים, which does not require סמיכה (as we answered here) for the נשים are mentioned in the beginning of that ברייתא which states, ‘and a כהן waves the קרבן on behalf of the woman -

ודוחק לאוקמי בערל וטמא³⁹ -

And it is also difficult to establish that ברייתא by an ערל וטמא, who we said before may send their קרבנות without סמיכה.

answers: תוספות

ויש לומר דמיירי ביורש וכרבי יהודה דאמר יורש אינו סומך -

And one can say that the ברייתא is discussing an heir, and according to ר"י who maintains that a יורש is not סומך –

responds to an anticipated difficulty: תוספות

והכא דלא משני ביורש משום דחטאת תנן⁴⁰ -

And the reason the גמרא here did not answer that we are discussing a יורש, is that the משנה states a חטאת, which a יורש cannot bring -

ובהתערובות⁴¹ (זבחים ע, ב) תנן כל הזבחים דמשמע אפילו חטאת

And similarly in התערובות where the גמרא asks, 'והא בעי סמיכה', we could not answer ביורש, since the משנה states כל הזבחים, which indicates even a חטאת.

asks: תוספות

ואם תאמר ערל וטמא וכל הנהו דאין ראויין לסמוך נהי דסמיכה לא מעכבא -

And if you will say; an ערל וטמא and all these that are not fit to be סומך; granted that סמיכה generally does not prevent the קרבן to be valid, nevertheless -

נימא כל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו⁴² -

³⁷ סמיכה proves that this קרבן is not a קרבן העוף, which does not require תוספות.

³⁸ There is a requirement by a קרבן שלמים that the חזה and the חלב should be waved (see ל, ז, ויקרא [צו]).

³⁹ The ברייתא would have specified that it is discussing an ערל וטמא only. Moreover if we are discussing an ערל וטמא, why mention "י" ממדה? The same rule applies if he is here in ירושלים since he is an ערל וטמא. See מהרש"א.

⁴⁰ A יורש cannot bring a קרבן חטאת which his father was obligated to bring, since it is a חטאת שמתה בעליה, which is left to die.

⁴¹ See text by footnote # 5.

⁴² The תורה writes by מנחות they should be בלולה בשמן (mixed with oil). The rule is that if the flour was not mixed together with the oil the מנחה is כשר; since it is ראוי לבילה (it can be mixed). However if there is so much flour (more

Let us say, whoever is not fit for mixing, mixing prevents it from being valid, and the same should apply to סמיכה –

answers: תוספות

וַיֹּשֶׁ לֵאמֹר מִדְּרָשִׁינָּה ⁴³ בַּתּוֹרַת כְּהֻנִּים (וַיִּקְרָא טו'⁴⁴) וְכִי יִטְהַר הַזֶּב מִזֻּבּוֹ וְלֹא מִנִּגְעוֹ ⁴⁵ -

And one can say, since we expound in תו"כ the פסוק, 'and when the זוב will become טהור from his זוב, to mean that he need not become טהור from his נגע -

שמע מינה דטמא משלח קרבנותיו⁴⁶ דבהבאת קרבן איירי⁴⁷ -

We derive from this דרשה that a טמא (the זב who was מזוהו, but was still טמא with טומאת צרעת), may send his קרבנות, for those פסוקים following וכי יטהר וגו' are discussing bringing his קרבן.

תמא: another reason why סמיכה is not מעב by a תוספות

ועוד מדממעטינן בפרק קמא דחגיגה (דף ד, ב) טמא מראיה -

And additionally, since in the first פרק of מסכת הגיגה we exclude a טמא from being required to bring an עולת ראייה in the בית המקדש on the שלש רגלים; we derive it -

מובאת שמה והבאתם שמה⁴⁸ כל שישנו בביאה⁴⁹ ישנו בהבאה -

From the פסוק of 'ובאת שמה והבאתם שמה' (and you should come there and bring there)'; expounding it to mean, whoever can enter (into the ביהמ"ק), he can bring - שמע מינה⁵⁰ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן שיהא ראוי לסמיכה:

We derive from this לימוד that he is only exempt from the קרבן ראיה, but he may send other קרבנות, for we are not concerned that he needs to be fit for סמיכה.

כל שאינו תוספות פסול מנחה as פסול is מנחה, which makes it impossible to mix the flour with the oil, (עשרון than sixty אין סמיכה and did not do it, then סמיכה if one is able to do סמיכה, however if one is not סמיכה like טמא, so the rule should be that סמיכה מעכבת בו מעכבת.

⁴³ זבים רפ"ה

⁴⁴ The word 'מזוהר' is superfluous; teaching us that he only needs to become טהור from his זוב, but not from his צרעת (if he is a מצורע); he can still bring his קרבן, even though he is still טמא.

⁴⁵ See 'Thinking it over' # 2.

⁴⁶ We see therefore that the תורה specifically included that a טמא (who cannot enter into the עזרה) may send his קרבן, even though he cannot perform סמיכה.

⁴⁷ The פסוקים there read as follows; יד. וכי יטהר העב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשור במים חיים וטהר. We are discussing the זב bringing his קרבן, even though he may be a מצורע.

⁴⁸ ה כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם מפל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו read; דברים (ראה) יב,ה-ו פסוקים 48
ובאת שמה. ו והבאתם שמה עלתיכם וגו'

⁴⁹ A אִם cannot fulfill שְׂמָה בִּיהֶמ"ק, therefore he is not obligated in the והבאתם שְׂמָה, to bring (or even send) the קֶרֶבֶן רֵאִיָּה.

⁵⁰ If we were to say that a טמא cannot send any קרבן to the ק"ק because he cannot perform סמיכה, why do we need a פסוק to exclude a טמא from bringing a קרבן ראיה, since he cannot bring any קרבן due to his lack of סמיכה! See 'Thinking it over' # 3.

SUMMARY

Generally one may not bring a קרבן without performing סמיכה, except in (rare) cases like ערל וטמא where there is no other choice (or if it is a ספק קרבן).

THINKING IT OVER

1. An ערל וטמא can send their קרבנות לכתחלה without סמיכה.⁵¹ Why did not our גמרא establish our משנה by an ערל וטמא, or he will be עובר on בל תאחר (instead of נשים)?⁵²

2. כל הראוי לסמיכה וכו' וכל שאינו ראוי לסמיכה, סמיכה תוספות proves that we do not say קרבן of a מצורע who is a שנטהר since a מעכבת are עופות where there is no סמיכה, so what proof is there from זב?⁵⁴

3 קרבנות טמא may send his קרבנות, otherwise why do we need the מיעוט?⁵⁵ Seemingly there is a need for the מיעוט even if we maintain that a טמא cannot send a קרבן (if we maintain דראשון). The difference is in a case where the טמא became טהור during the following ימי תשלומין. If not for the פסוק we would assume that the טמא is חייב in a קרבן ראיה, but he cannot bring it for 'technical' reasons (he cannot perform סמיכה), therefore when he becomes טהור during the ימי תשלומין he brings a קרבן ראיה. However, if we derive it from the פסוק that בביאה אינו בהבאה פטור that he is פטור on the first day, and will not be required to being in the ימי תשלומין. What is תוספות proof?!

---

⁵¹ See footnote # 29.

⁵² מהרש"א ומהר"ם שי"ף.

⁵³ See footnote # 45.

⁵⁴ רש"ש.

⁵⁵ See footnote # 50.